

Серія «Літературна Київщина»

Людмила Юферова

Я сторожую рай
Лірика

2019

УДК 821.161.2'06-14
Ю 93

Юферова Л.Л.

Ю 93 Я сторожую рай: лірика. – Київ :
Видавництво Ліра-К, 2019. – 208 с.

ISBN 978-617-7748-11-2

Людмила Юферова – сільська поетеса, філолог, журналіст, член НСПУ та НСЖУ, автор поетичних збірок «Загублені стежки», «Сільські пасторалі» та «Під крилом вічності».

Четверта книга поетеси «Я сторожую рай» якнайбільш точно говорить про тематику доброї половини поетичних роздумів автора: про невгамовний біль за вмираючою столицею її душі – українським селом. Кожен вірш – це своєрідне нагадування читачеві про збереження моральних загальнолюдських цінностей: любові, доброти, порядності, честі, гідності тощо. І в той же час творам поетеси властиві яскрава образність, романтика, бунтівливість, своя правда, захищена тендітність і ніжність.

Книга розрахована на широке коло читача.

ISBN 978-617-7748-11-2

© Юферова Л.Л., 2019
© Видавництво Ліра-К, 2019

До читача

Шановний читачу! Ти тримаєш у руках книгу «Я сторожую рай», яка є підсумком моєї літературної роботи за 2016-2017 роки. Скільки було пережито за цей період, скільки передумано! Душа моя надто боліла, страждала і плакала. Доля повела мене життєвими стежками від рідної Добровеличківки, що на Кіровоградщині, до далекої і чужої столиці. Звичайно, зустрічі з відомими письменниками давали потужні поштовхи у літературній творчості. Хоч я дотошний філолог і журналіст, та назавжди залишуся сільською жінкою, душа котрої прип'ята до верби у березі, що навпроти прадідівської хати.

Спілкуючись зі столичними майстрами літературного слова, зрозуміла, що і я у віршотворенні не новачок, що мої земляки-поети Валентина Кондратенко-Процун, Наталія Бідненко, Наталія Природна та Олексій Кателян (на жаль, нещодавно відійшов у Вічність) можуть позмагатися у слові з будь-ким із маститих і вийти переможцями. Тому я стала ще більш вимогливішою до слова – і свого, і чужого. Визнаю і люблю тільки таку поезію, яка є справжньою. Люблю читати гарних авторів і вважаю, що кожен поет повинен мати свій і тільки свій голос, цікавий для людей.

Зараз ти, дорогий читачу, перегорнеш оцю

сторінку – і опинишся на порозі відкритих дверей моєї душі. Переступай сміливо цей поріг – тобі буде цікаво зі мною. Ти побуваєш у яскравому світі моїх думок, а кожна думка передана мовою серця. Той світ багатий несподіванками, маленькими радощами від приємних здивувань, яких так багато поруч – тільки придивись уважно. Є й інші настрої моєї душі – невгамовний біль від тяжких втрат, від розчарувань у людях, від непосильної ноші Богом даного на долю хреста, від споглядання страждань мого українського народу, занепаду і вмирання сіл та міст колись могутньої держави.

А ще, мій дорогий друже, я хочу, щоб ти знав: бути поетом – то нелегка доля і тяжка праця, то стан постійного неспокою і хвилювань, з якого виходиш тільки після народження вірша. Не встигнеш заспокоїтися від попередніх переживань, як невідомо, звідки в голові з'являється новий образ – і знову напруга, емоційне навантаження і складання словесних метафоричних пазлів у обґрунтовану послідовну думку, яка повинна строго підпорядковуватися ритму, заданому першим рядком.

Ну що ж, гайда разом сторожувати мій рай! Дуже хочеться, щоб він залишив позитивний слід у людських серцях.

З повагою, Людмила Юфєрова.

Нап'юся сонця, спокою і щастя

Людмила Юферова – талановита степовичка з витонченою і широкою душею. Її поезія народжує роздолля думок, пробуджує вільнолюбний дух предків, пахне гірким полином і цілющими травами. Поетеса невеличка на зріст, з мудрим поглядом, її твори заворожують сучасним поетичним мисленням і філософським заглибленням метафоричного слова. Вірші Людмили Юферової, у яких і колос золотого степу, і краса зажуреної верби сільського ставу, і постійний внутрішній неспокій, якнайглибше розкривають витонченість душі цієї людини – поетки сільської долі. Людмила хворіє людським болем спустошених сіл і трагедією сучасного сільського життя. Її творчий доробок переконує, що кожен громадянин повинен саможертвно і віддано любити Україну в ці найтяжчі хвилини сільського буття і його руйнації. Чергова поетична збірка “Я сторожую рай” є яскравим свідченням вищесказаного. Душа поетки плаче такими ось словами:

А ти не повертай до згубленого раю,
В якому, як ніде, співають солов'ї.
Тут тільки я одна світанки зустрічаю,
Тут перегіркли дні і прикрощі мої.
Але сільську долю Людмила обрала сама.

А вона й не могла бути іншою. Авторка перебуває у постійному пошуку кращих шляхів для свого народу:

А на жертвний камінь пада спека,
Селянське віче ввечері збира,
Бо люд ридає, бо йому нелегко,
І жде команди: „Піднімайсь! Пора!”

Філософія життя і боротьби є покликом поетки і вона вказує на корінь всіх невдач:

Та то ж мого народу справжня суть:
Стогнати і вмирати у зневірі.

Авторка висловлює думку, що час "молитов і сподівань" на добро, порядність, чесність і справедливість актуальний, як ніколи, і сьогодні:

Молімося, щоб обрані пани
І цього разу нас не обдурили!

Особливим розділом книги є вірші про сучасну гібридну братовбивчу війну, яка станом на квітень 2017 року забрала вже понад 10 тисяч життів українців – і військових, і мирних наших співгромадян. Це дуже болючі і водночас філософсько-патріотичні твори, через які червоною ниткою проходить давньовідома істина:

Ти ж знаєш прекрасно,
що ті, що з мечами ідуть,
Умруть від меча,
бо чужинцям-убивцям не раді!

Поетеса не може збагнути, як так сталося, що в

час потужного науково-технічного прогресу війни небаченої жорстокості знищують землян, квітучі міста нашої маленької планети, чому руйнівні вогняні громи дісталися і нашої миролюбної України, хто у цьому винен? Тому й питає самого Бога про це:

Боже правий, за що
ти народ мій отак покарав
І збираєш небесні полки –
душі, звільнені смертю...

У своїх поезіях Людмила Юферова відтворює добро і справедливість, правду і гуманність. Вона не мислить свого життя без України, ця безмежна любов проходить через усі її твори, які сюжетними гомінливими хвилями вливаються в душу і розум читача. Її поезія оригінальна за філософським осмисленням, легка для розуміння.

Жінка розмірковує над сутністю людського буття, шукає шляхи боротьби за людську правду. Вона – свідок і учасник гострих історичних подій, яким судилося стати, літературно-мистецьких, естетичних та світоглядно-філософських обширів людського болю.

У середовищі свого існування Людмила Леонідівна не ухиляється від боротьби, не опускає руки, а сміливо і свідомо ступає назустріч бідам, незважаючи на те, що життєва дорога пролягає через тяжку сільську працю на землі і душевні страждання:

Я не звикла просити, благи у слізнім поклоні,
Розраховую тільки на себе, як воїн в бою,
І закушую біль, що аж губи бувають солоні,
І затискую душу між «хочу» і «треба» свою.

Поетеса сповнена віри в краще майбутнє, хоча
«болить її душа в скорботі», та «далі степу...
кличуть у фантастичну путь...», тому й перемагає у
протистоянні з жорстокою дійсністю в ім'я високої
мети, щастя і спокою:

Нап'юся сонця, спокою і щастя...

І заспіває день веселу пісню,

Бо так давно для мене не співав!

А це означає, що з-під пера талановитої поетеси
Юферової Людмили Леонідівни вийде друком ще
не одна збірочка яскравих поезій.

*Володимир Чорномор,
український письменник,
заслужений діяч мистецтв України.*